

Verhalen die Blijven

Voor wie nog even wil blijven lezen

H. Griffioen

Verhalen die Blijven

Eerste druk 2025© H. Griffioen

©H. Griffioen 2025

All Rights Reserved

Oorspronkelijke titel: *Verhalen die Blijven*

ISBN: 9789465318981

Voor wie nog wacht, voor wie al onderweg is, en voor
wie blijft.

Voorwoord

Dit boek is ontstaan uit kleine momenten.
Uit verhalen die troost wilden geven, niet met grote woorden, maar met iets
wat blijft als alles stiller wordt.

Je kunt één verhaal lezen, of er zomaar middenin beginnen. Er is geen
volgorde, geen moeten.

Misschien vind je er herkenning, misschien rust.
Of gewoon even adem tussen twee gedachten in.
Wat het ook brengt: het mag precies genoeg zijn.

Heidi Griffioen

Soms is troost een verhaal dat even bij je komt zitten
— H.G.

Index

11	De Winkel waar de Tijd Sliep
13	Het Licht dat Niet Meer Riep
19	De Laatste Trein
23	Het Strandhuis van Zand en Tijd
25	Koekjes Voor de Wind
29	De Brug Onder de Sterren
31	De Tuin die Lente Werd
33	De Illustratrice van Hazeldown
35	De Klokkenmaker van het Dorp
39	De Herberg aan de Weg
43	Het Licht op het IJs
47	De Zwanen van het Park
51	Brieven op de Wind
55	Het Theehuis van de Stilte
59	Het Herfstrecept
63	De Laatste Kerstboom
67	De Citroentaart van Mevrouw Faber
73	Het Bankje bij de Brug
77	De Spiegel in het Oude Huis
83	Het Winkeltje van Verloren Dingen
87	De bloemenvrouw
91	De oude kapper
95	De Kaarsenmaker
99	Het Briefje in de Jas
103	Het Boek dat Terug Schreef
109	De Kleur die Verdween
115	De Boot in de Haven
121	De Draaimolen aan de Kade
123	De naaister van Nummer 12
129	De adem tussen twee werelden

De Winkel waar de Tijd Sliep

De eerste dag dat Mae de sleutel omdraaide in het oude slot, kraakte de deur in zijn sponningen toen ze hem openduwde.

De lucht binnen was dik van stilte. Het rook naar papier, kaneel en een vleug zeezout. De klok boven de toonbank stond op 11:11. Sinds de dag dat de vorige eigenaresse verdween stond hij al stil.

Ze streek met haar hand langs de planken vol boeken. Sommige hadden linten om hun kaft, anderen een briefje ertussen met woorden als *“voor wie het nodig heeft”* of *“lees alleen bij maanlicht.”*

Een klein koperen bordje op de toonbank las:

Boeken & Brieven, sinds 1893.

Mae glimlachte.

‘Vandaag weer open,’ fluisterde ze zacht.

De dagen kwamen traag op gang: er kwam af en toe een verdwaalde toerist, een oude zeeman die een boek over getijden kocht, een meisje dat nooit iets kocht maar uren bleef bladeren.

Toch voelde het niet leeg.

’s Nachts hoorde ze zachte stemmen, niet angstaanjagend, eerder als herinneringen die zich wilden laten lezen.

Op een avond, toen de regen de ramen streelde als penseelstreken, vond ze onder de toonbank een leren logboek.

De laatste regel was met inkt geschreven:

‘12 sixpence, betaald voor het boek dat niet mag verdwijnen.’

Er stond geen titel bij. Alleen een naam: A. Morwen, haar tante.

Mae trok haar omslagdoek dicht om zich heen. Ze wist niet waarom, alleen dát ze moest zoeken. Ze haalde boeken van de planken, één voor één.

Bij het tiende boek, een dunne bundel zonder titel, voelde ze een rilling. Toen ze het opensloeg, stond er op de eerste bladzijde maar één zin:

“Sommige boeken vinden jou pas als de tijd weer durft te bewegen.”

De klok boven de toonbank tikte.

Eén keer.

Mae keek op. 11:12.

De winkel was wakker.

Ze zette een pot thee, precies zoals haar tante het ooit deed, met een snuf kaneel en een druppel honing. Toen ze zich omdraaide, stond er iemand in de deuropening.

Een vrouw, gehuld in een grijze mantel, regen nog in haar haar, glimlach zacht en ogen waarin eeuwen leken te wonen.

‘Ben je open?’ vroeg ze.

Mae knikte. ‘Altijd, als iemand iets zoekt.’

De vrouw liep naar de plank waar het dunne boek lag, hetzelfde boek dat Mae net had geopend. Ze nam het voorzichtig vast, als een vogel die ze in handen hield.

‘Je hebt me gevonden,’ zei ze zacht.

‘Ik?’ Mae keek haar verbaasd aan.

De vrouw sloeg het boek open op de laatste bladzijde. Daar stond nu een nieuwe zin: “Wanneer de klok één tik verder gaat, herinnert de winkel zich wie hij dient.”

Ze glimlachte.

‘Jouw tante bewaarde verhalen die dreigden te verdwijnen. Verhalen van zielen die nooit werden verteld. Als niemand ze leest, vergaan ze.’

Ze sloot het boek, gaf het aan Mae terug, en voegde eraan toe: ‘Nu is het jouw beurt om de tijd wakker te houden.’

Mae keek naar de klok. 11:13.

Ze voelde de lucht bewegen, alsof de muren ademden.

Toen ze weer opkeek, was de vrouw verdwenen. Alleen een natte voetafdruk gleed langzaam weg in het tapijt. Buiten barstte de regen los.

Binnen gloeide het licht warm over de planken.

Mae pakte het logboek, sloeg een nieuwe bladzijde open en schreef met vaste hand: *‘1 pond ontvangen voor het bewaren van een verhaal dat nog geschreven wordt.’*

De klok tikte. 11:14.

De winkel ademde.

De tijd sliep niet langer.

**Sommige verhalen wachten, tot iemand de tijd weer durft te bewegen.*

Het Licht dat Niet Meer Riep

De vuurtoren stond al vijftig jaar stil.

Vanaf het dorp leek hij op een verroeste naald tegen de lucht, de punt dof, het oog blind. Alleen de meeuwen kenden nog zijn trappen. Ze cirkelden erboven als wachters, krijsend bij draaiende wind, dalend zodra de lucht zwaar werd van zout en regen.

Op een kille dag in november, altijd in november, legde een klein, verweerd bootje aan bij de rotsige kreek. De man aan het roer was mager geworden met de jaren, maar zijn blik had de vastberadenheid van iemand die iets bewaakt dat niemand meer ziet. Hij droeg een donkerblauwe jas die naar lampolie rook, en in zijn tas zat een boek met een band van gescheurd leer.

Niemand in het dorp vroeg nog echt naar hem. De oudsten noemden hem soms bij zijn naam in het café, "Aren, de laatste lichtwachter," maar meestal zwegen ze zodra de wind tegen de ramen begon te slaan. Want dan hoorde je het verleden kloppen. En sommige dingen laat je beter dicht.

Aren legde het touw om de roestige ring, stapte uit en nam het paadje naar boven, een smalle slinger van natte stenen waar zeewier aan kleefde. De deur van de toren gaf mee met een kreun die klonk als een oude hond die opstond. Binnen rook het naar zout, ijzer en iets bitters dat alleen aan lege huizen kleeft. De trap kronkelde omhoog, een grijs lint dat zich om het hart van de toren wikkelde. Elke trede kende zijn gewicht; hij telde ze niet meer, hij voelde aan zijn knie wanneer hij halverwege was. Boven, in de ronde kamer, stond de lens, groot als een borstkas, facet na facet dof onder een laag stof. Ooit gleed het licht hier als adem. Nu zwegen de mechanieken.

Aren zette zijn tas op de vensterbank, streek met zijn hand over het metaal van de lantaarn, en fluisterde zoals ieder jaar: 'Ik ben er weer, Elise.'

De naam vulde de kamer; het klonk als het rinkelen van een klein belletje. Buiten sloeg een golf tegen de rotsen en braken de druppels als glas. Meeuwen riepen. De wind trok door een kier en liet de bladzijden van het boek ritselen. Het waren brieven. Allemaal aan haar gericht.

Brieven die hij nooit had gepost. Niet omdat hij niet kon, het adres kende hij, de jaren dat ze er woonde, maar omdat de brieven nooit klaar leken. Er waren altijd meer woorden te zeggen wanneer je naar iemand schrijft die je mist.

Hij ging zitten op het bankje aan de glazen rand, waar je de wereld zag als een kom van water en lucht. De zee was vandaag zwaar en blauw, met plekken die bijna zwart leken. Ver weg hing een streep licht, alsof de horizon iets wilde beloven waar ze nog niet aan toe was.

Hij las hardop, zacht en niet voor iemand anders dan de wind:

“Lieve Elise,

Vannacht droomde ik van het licht zoals het vroeger bewoog. Je lachte en zei dat het geen licht was maar muziek. Ik geloof je. Alles wat jij aankeek werd ritme.”

Hij blies zijn adem warm in zijn handen. De kamervloer kraakte even, alsof er nog iemand liep. Hij glimlachte vermoeid; het huis maakte altijd zijn eigen geluiden wanneer je lang genoeg luisterde.

Ze waren jong geweest toen hij de post kreeg. Een brief van de kustwacht, een nacht van storm en wacht, en dan dat ene bericht dat alle tijd verandert. Er was een boot, er was een lijn, er was een golf die groter was dan de rest. Mensen zeggen graag woorden als “toeval” en “noodlot” wanneer de zee gretig is, maar de zee is niet wreed en niet vriendelijk: zij is oud en oudheid kent weinig uitleg. Elise had vanaf de trap gekeken hoe hij het vuur opstookte en de lens in gang zette, hoe het licht drie, vier keer per minuut langs de horizon veegde. De laatste keer dat hij haar zag, droeg ze het gele sjaaltje dat hij voor haar had gekocht op de kermis.

“Voor als het waait,” had hij toen gezegd.

“Het waait altijd,” had zij gelachen.

Ze had gewacht tot het ochtend werd. De ochtend kwam. Zij niet.

Aren sloot het boek en legde zijn hand er bovenop. Zijn vingers trilden net genoeg om te verraden hoeveel winters hij hier al kwam. Hij had nooit de sleutel willen inleveren; niemand had erom gevraagd. De vuurtoren was tot monument verklaard, tot herinnering, tot stilte. In de papieren stond: “licht buiten bedrijf.” Als een werknemer die met pensioen was gegaan.

“Je hebt me geroepen.”

De stem was zo helder dat hij zich eerst inhield om niet te bewegen.

Toen draaide hij zich langzaam om.

Bij de lantaarn stond ze.

Niet zoals in de eerste jaren van verdriet, toen hij haar soms meende te zien als schim, een schaduw van water op de muur, maar aanwezig, nat van licht, haar